

چې شوې مین خان ته نېرې کړې
اخته په غم شوې، اوس نعرې کړې
تاو دې له خانه سرې لمبې کړې
بنایي، چې ته هم شوگېرې کړې
په نیمه شپه دې د بنگړو شپنگا راځینه

خدایه د زړه درمان مې راغی
خوشاله یم ارمان مې راغی
ومه صحرا باران مې راغی
یم په رکوع جانان مې راغی
سجدې ته بسکته شم که یار ته جیگه شمه

Ketabton.com

ورشی دا زړه ورته لوگی کړئ
دا ټول خواړه ورته لوگی کړئ
هرڅه، هر څه ورته لوگی کړئ
زما بانه ورته لوگی کړئ
زما کاته په جانان بد ولـرېدنه

ماتہ په مینه اترنگ راوړه
ته د سپرلیونه رنگ راوړه
راشه د مینې تېر جنگ راوړه
په لپو لپو لونگ راوړه
زه ترې د غاړې امېلونہ جوړومه

خَان به سينگار بنه په مزو کړم
بنه شنه بنگري به په لاسو کړم
شروع به کار د اشارو کړم
جوړ به کميس د ستارو کړم
زه پخوانی رواج واپس ژوندی کومه

مینه خوږه لکه د شات ده
نفرت د زهرو نه ورزیات ده
خبره اوس د انتقاد ده
هره خبره مې په یاد ده
لتانه پس به څنگ په بل باور کومه

بوی به ترې خیژي د لونگو
قربان، قربان له غنمـرنگو
نشه لـري لکه د بـنگو
ای مینه بـنه وي د گل رنگو
په تش نظر د سپري ورک کړي ټول غمونه

خوراک دې دي د غره ممانې
الوت کـوې لکه د زانې
زلفې دې سم د گلاب پانې
خو بیا ترخه یې تر بکیانې
په نه خبره راته جوړ کړې سل غمونه

خأنته به جوړ يو نوى غم كړم
تازه به بيا د سترگونم كړم
د ژوند سكون به لږ را كم كړم
پيدا به خأنته يو صنم كړم
ماته بي غمه ژوند مـزه نه راكوينه

سلگى وهمه راته گوري
فرياد كومه راته گوري
زه ژوند بيلمه راته گوري
له درده مرمه راته گوري
د يار په يو نظر رغېرم نه راخينه

درپسي ڊپره يـم اوتره
مڙه په تا يمه دلبره
ته چرته يي د زرگي سره
ته راشه يـاره زوروره
په سپينه خوله درته زاري منت کومه

دا کړې چا راته نښـرا ده
د ښار ښکلا چې مې سزا ده
د غم او درد برخه زما ده
نوره کيسه رانه خطا ده
پر ژبه ښي خبرې کړم کړې راځينه

دېـوال نړیږي بلی خاڅي
یار څه به کیږي بلی خاڅي
زړه مې درزیږي بلی خاڅي
باران وریږي بلی خاڅي
په ما راڅاڅي د جانان خواږه یادونه

اخته په حان شوم رانه هېر شوې
حانته حیران شوم رانه هېر شوې
تنگ په جهان شوم رانه هېر شوې
چې زه روان شوم رانه هېر شوې
پردی مزدور وم، له باداره یرېدمه

کم مې له گلہ یار په څه دی
ماتہ له هر گلابه بنه دی
زه پرې مین یم زما زړه دی
جانان د بدو سپری نه دی
پوهېږم بنه چې غمازان یې لمسوینه

بنه په خوندونو دې ځان مور کړ
زما د مینې جنگ دې سوړ کړ
دا نوی غم دې راته زوړ کړ
په سپینه خوله دې چاپ راجوړ کړ
اوس به ادکې مور ته څه جواب کومه

ماتہ حُولی گلوَنہ راوِرہ محراب گل مخلص

پہ بنکارہ مالہ گلاب راکہ
یا مِی رخصت کرہ حُواب راکہ
شابه کرہ تہ انتخاب راکہ
ماتہ پرپکری حُواب راکہ
زہ دِی د بل د یارانِی ویستلی یمہ

اہ تیر وختونہ خہ خواِرہ وُ
دِپر بہ ملگری راسرہ وُ
بنہ پہ خوبسیو بہ مارہ وُ
د ماشومتوب وختونہ بنہ وُ
اوس چِی زلمی شوم جینکی مِی تنگوینہ

درپسي مرم دپر مي ياديري
ومنہ هيخ مي نه هپريري
هرخه كوم كه ته رغييري
كه ته رنخور په ما جوپيري
سالو به واچوم سرتوره به درخمه

د ژوند سکون د وجود ساه ده
ودانه ټوله پرې دنيا ده
نامه يې خوبه د هر چا ده
مينه روا روا ده
دا ناروا ورپسي چا ويلي دینه

ته به هر څه په زرگي تېر کړې
ځان به د خوړ کاني په څېر کړې
د زړه ټوټه به بيخي هسپر کړې
مات شوی زړه به را کوشپر کړې
خو نا مردې اوبسکې به وار نه درکوينه

په دې نړۍ به دې پرېنږدم
زه په نيستی به دې پرېنږدم
په مجبوری به دې پرېنږدم
په غریبۍ به دې پرېنږدم
په بې ننگي به درنه واخلمه لاسونه

ناست په وره شکرې غواړي
زړه له ما ملغلرې غواړي
د مینې خوږې سندرې غواړي
دا زړه مې ستا خبرې غواړي
لکه د للمې غنم غواړي بارانونه

زړه مې په درد بڼه برابر دی
غرق د یاری په سمندر دی
خوشالي نلري اوتر دی
زما نصیب د سالنگ غر دی
په نورو لمر وي، په ما سپینې واوړې وینه

سرہ سرہ هـوا لـگـیري
يـخـنـي شـبـه، شـبـه زـيـاتـيرـي
سور شال مې وگوره لمديري
نری نری باران وريري
په تا دې اوري په ما ونيسه لاسونه

وهم نعرې میدان ته راشه
مکړه بڼې میدان ته راشه
يوخل وړې میدان ته راشه
د غرغري میدان ته راشه
سبا مې ستا په تهمت دار ته خپژوینه

زه ستا په زړه یاره پوهېږم
خو زه مجبوره یم دردېږم
دا چې غورځیږم پورته کېږم
تینگه مې مه نیسه خوږېږم
بېگاہ ظالمو ورونو بیا وهلې یمه

هره خندا یې مسکا نه وي
خو مسکا یې له خندا ښه وي
نری باران او توره شپه وي
د اشنا ډاډ دې راسره وي
که د نمرود د اور لمبې وي، پرې ورځمه

خانتہ په خپله غم را زيات کړم
جوړ شوی زړه مې بيا را مات کړم
په اسويلو يـيـې ښه برباد کړم
چې ستا د مينې وخت را ياد کړم
راباندي وچورلي دا زمکې اسمانونه

نه به غبرگون نه به احتجاج کړي
راځي حتما به مې علاج کړي
وخت به مې دا ستا د سرتاج کړي
خدای به دې بيا راته محتاج کړي
چې وخت تيريري زما ياد به دې سيزينه

پہ زړه مې ته پوهېږې ياره
په بل مې نه لورېږې ياره
په زړه مې ښه لگېږې ياره
زما نه نه هېرېږې ياره
په هر راکړي زخم شکر اوباسمه

پښتانه بيا سره جرگه دي
ډېری خلک په انديښنه دي
پوهېږم مونږ پسې غوسه دي
ښې دې ډېرې راسره دي
د زړه تالاب ته يو يو کانی غورځومه

ژوند دې بڼه دی، لا پسي بڼه شه
دنگه حُواني دې خزان مه شه
د زړه دې هر مـراد پوره شه
دا خوشحالي دې يو په دوه شه
محرابه ياره زه په تا اباده يمـه

خدایه بیا به څه چل کيږي
چپه سترگه مې خوځيږي
زړه مې نری نری درزيږي
پاڼه په باد باندي رپـيږي
جینی چې خال په تندي ردي څوک به لرينه

زما ترپوره خدای دې جوړ که
د سترگو توره خدای دې جوړ که
د ژوند انخوره خدای دې جوړ که
په رنځ رنخوره خدای دې جوړ کړه
زما وړې وړې سلگی در پسي دینه

چې خندېدم هغسې نه يم
چې گرځېدم هغسې نه يم
درسه به تلم هغسې نه يم
تا چې لېدم هغسې نه يم
اوس په لکړه د تنور غاړې ته ځمه

خومره خوړه د مور نامه ده
ډېره سپېڅلې او خوړه ده
په درنو کابو درنه ده
خو له مورگانو مې گيله ده
زامن خپل کړي لورگانې بل ته ورکوينه

اول يې ښه په ځان مټين کړم
غرق يې زه په سپين جبين کړم
بيا يې جدا له لونگين کړم
اوس يار لاهو په اباسين کړم
په کناره راسره ځي ډاډ راکوينه

په میخانه دې خاورې واوړه
په دوستانه دې خاورې واوړه
په مستانه دې خاورې واوړه
په یارانہ دې خاورې واوړه
تسه دعا راته کوه ناروغه یمه

بالبست لاندې دنداسه ږده
ماتہ نبی لاس ته په سینہ ږده
درانه غمونه ته په زړه ږده
لاس دې د زنی لاندې مه ږده
نازک غمبوري به دې گونځې گونځې شینه

نه بنايسته نه غنمـرنگ وې
بوچ شوي ته په ما ملنگ وې
راسره هسې به په جنگ وې
ته په بدرنگو کي بدرنگ وې
خپرترگی زه وم چي په تا مئيدمه

دا د ماتم خـبره نه ده
واوره صـنم خبره نه ده
درپسې مـرم خبره نه ده
غم دې د زغم خبره نه ده
نور به په چينغو چينغو کلي خبره ومه

بڻڪته مــــه گوره نياز بينه
ای په شوخی باندې ميينه
دا راته ووايه شــــيرينه
بې شرمي توره وي که سپينه
مور مې په ڪٽ کې شنه بڻگري موندلي دينه

دغه شمال د ابادی دی
زما په خیال د ابادی دی
بڼه جوړ جال د ابادی دی
سږنی کال د ابادی دی
د جینکو میندې به ډېرې وژارینه

۱۵ بناغلي را واپس کړئ
په مينه تلي را واپس کړئ
بېلتون خپلي را واپس کړئ
په زړه داغلي را واپس کړئ
چرتہ خنګل باندي به اور ولگوينه

مسافري پرې نه تيريري
يوه لحظه يې نه هيريري
شبهه شبهه يې زړه درديري
ورته د کور غري ياديري
په نن سبا کې به يار کډه وتړينه

په خدای قسم نه مې هیریري
بنه بندارونو ته مې زړه کیري
زړه مې تنگ دی او دردیري
د چا به کور کلي یادیري
زما یادیري د یارانو مجلسونه

مونږ د یو بل په زړه پوهیږو
زه او یار نـو بنه پوهیږو
په دې کیسو نو څه پوهیږو
مونږ په نکـریزو نه پوهیږو
څوک چې لاسونه سره کوي یاره به لرینه

زړه مې دوه ځايه شو ميرات شو
افسوس په برخه مې بايلات شو
ورک شوی غم مې بيا را زيات شو
د سپينې خولې ستر مې مات شو
د چاولو ټک مې الکانو واورېدنه

زما د حسن کيسې وايي
څوک مې سندرو کې ښه ستايي
د خوشالی په لور مې بيایي
که ناز کوم راسره ښايي
يو ښايسته يم بل د لويه کوره يمه

شر دې پرېده زوره وړه
خو به ستم کړې ستمگره
مینی راوستم ستا تر دره
د جونو پلاره سوداگره
د کشری بیه کوه راغلی یمه

کله نه چې اخته په محبت شوم
لکه خسینه سپک د وخت شوم
خأنته خر سترگی ملامت شوم
د بې غیرتو بې غیرت شوم
خأی د تهمت شوم چې په تا مینیدمه

زما سکون دی زما زړه دی
بڼه دی یار پوه مې په هر څه دی
شکر په دې چې مې په خوله دی
خو د یار دا عادت بڼه نه دی
وړې وړې خبرې زړه ته غور ځوینه

په مینه مور زما دا زړه که
ورکه تیاره د بیلتانه که
دا مټین زړه مې لږ را بڼه که
وکړه قرضه او ما واده که
اوس خو ټول خلک په قرضو واده کوینه

دا جینی خورلې دې کیسو ده
وارخطا کړې اندیسنو ده
د غربت د لاسه په زارو ده
کوټه مو ډکه د لوگــو ده
ماتہ تکیه شه دېوال ډډه توروینه

بعضې کارونه دې خطا دي
هر څه هېر کړي دي زما دي
څه کوډې کړې دې په ما دي
تسبو کې دوه، دوه ناروا دي
ماتہ روا دي یوه یار ته اړومه

راشه د زره علاج مې وکه
درمان مې شه علاج مې وکه
ومنه ته علاج مې وکه
په سپينه خوله علاج مې وکه
نور د چنډرو په کرښو مه وهه ټوپونه

خدایه بیا به څه چل کيږي
چپه سترگه مې خوځيږي
زړه مې نری نری درزيږي
پاڼه په باد باندي رپيږي
جینی چې خال په تندي ږدي څوک به لرینه

بنايست دې مل د پيغلتوب شـه
ورک دې د سپينې خولې شومتوب شه
درنه قربان مـې زلميتوب شه
راشه په سترگو کې مې خوب شه
زه شوگيرو د بيلتانه خوړلی يمـه

ر به موسم ته لـيونی کړې
د مينې ډک مې دا زرگی کړې
د بنکلو بنکلو مې لوگی کړې
ما د ليلا د سر منگی کړې
چې په سينه مې کشوي په سر مې اوړينه

د گودر خوا خومره بنایسته ده
د جونو جوړه پرې جرگه ده
زما په زړه دا سستا نامه ده
دا مې له تا سره وعده ده
خو چې ژوندی یم زه به ستا رضا کومه

نن مې د یار سترگې یادېږي
خمار خمار سترگې یادېږي
هغه انکار سترگې یادېږي
زړه ته قرار سترگې یادېږي
خدایه ماښام کړې چې یې خوب کې ووینمه

تل دې ویل وځه له کوره
بس په وطن ننگ وکړه نوره
بڼه شوه چې خلاص شوم له پیغوره
په مینه مینه راته گوره
د جنگ میدانہ بریالی راغلی یمه

پرون یې ویل خدای د پاره
ودرېږه مه راته په لاره
دا مې ته ومنه نگاره
څوک به دې مې کړي خوږه یاره
ماتہ په لویه لار کې مه نیسه گلونہ

زہ لکہ حَمکہ تہ اسمان شوې
د زړہ لہ تلہ راتہ گران شوې
پہ خہ خبرہ مې جانان شوې
رخصت دې واخستو روان شوې
پہ زړہ دې نشته د یاری سوي داغونہ

زہ پړې مین یم یار بنايسته دی
سم گلاب دی شہزادہ دی
یار مې حَان یار مې زړہ دی
بنايست د تورو غرونو بنہ دی
پہ بازاری پوډرو ډپر وغولیدمہ

درتہ پہ خولہ مې دا اقرار دی
لیکم غزل دا مې روزگار دی
مینہ مې ژوند مینہ مې کار دی
یار خو مې یار ریبار ریبار دی
د یار پہ سترگو د ریبار قدر کومہ

راشہ بنکارہ د مینې زور کړہ
دا مین زړہ مې لږ تکور کړہ
راتہ رنگین دا کلی کور کړہ
خان دې زما د مور اینگور کړہ
زہ پہ مور گران یم ستا بہ ډېر قدر کوینه

وُ تورو شرنګ ډګر کې مړ شو
په وینو رنگ ډګر کې مړ شو
وطن په ننگ ډګر کې مړ شو
پښتون د جنګ ډګر کې مړ شو
پښتني پیغلي یې له وینو ږدي خالونه

یاره یوځل وطن ته راشه
لکه د گل وطن ته راشه
زما کابل وطن ته راشه
جانانه خپل وطن ته راشه
په کار مې نه دي د اوکراین ډېر دولتونه

ښه په سلگو یاري مې کړې
د نیمو شپو یاري مې کړې
د لوړو غرو یاري مې کړې
د جنکو یاري مې کړې
ځکه مې شونډې د گلاب په شانتي دینه

جانانه تکه توره شپه ده
په چم گاونډ تیاره خوره ده
یاره په ما د غم شپه ده
په زړه مې جوړه اندېښنه ده
خلک ویده دي زه رنخوره ناسته یمه

مونڙ ترينه حُو په خدای توکل دی
مونڙ ته په کلي کي اور بل دی
دا محراب گل مخلص مي مل دی
په تورو غرونو کي مزل دی
جوړه جوړه به لاس نيولي سره حُونه

جانانه نن په رښتيا راشه
جانانه يمه تنها راشه
جانانه څنگ ته زما راشه
جانانه ومنه بيا راشه
دا زه منت درته په سرو شونډو کومه

تہ وختہ بیا مې لېوونی که
تہ مې د غرونو غرخنی که
د چا بشکلا نه مې لوگی که
بیا مې له درده ډک زرگی که
ماتہ په آرامه ژوندون خوند نه راکوینه

په تامين له ډیره وخته
خو په نصیب یمه کمبخته
تہ په زرگی یې ډیره سخته
څنگه نری یې لکه لښته
کوم یو خوشبخته به دې هار د غاړې کرینه

راشه جانانه نور معلوم که
نن په ټول کلي کور معلوم که
د خپل مین زړه شور معلوم که
که زورور یې زور معلوم که
اوس مې ډولۍ د کلي منځ کې تېروینه

هجر په زړه زړې زړې کړم
هسې یې زه خاورې ایرې کړم
داسې په زوره چې نعرې کړم
د زړه له درد درله بښې کړم
گنې بښې مې په تا کله پیرزو شینه

خومره بنايسته زما وطن دی
زما زرگی دی زما تن دی
ماتہ فارس ماتہ لندن دی
یاره د سرو گلو گلشن دی
پکي اوسیري پښتانه درانه قومونه

غزل غزل تپه تپه شي
بيا د هر چا په خوله خوره شي
چي کله خاندې تکه سره شي
سم د پغمان د باغ مینه شي
چي درته گورم لکه مالگه اوبه شمه

خپل مینتوب راپورې اور شو
دا لپونتوب راپورې اور شو
په مړوند خوب را پورې اور شو
دا زلمیتوب راپورې اور شو
که دا مې یاد وي بیا به مینه نکومه

ناز او ادا دې لپونۍ کړم
گلې خندا دې لپونۍ کړم
سم په رښتیا دې لپونۍ کړم
د مخ رڼا دې لپونۍ کړم
شوم سودایي په لاره ځم گوتې شمارمه

زپہ سرہ بنہ کوی روغ گرخی
بس تش کاتہ کوی روغ گرخی
نور کہ هرڅہ کوی روغ گرخی
خو مینہ مه کوی روغ گرخی
دا نصیحت درتہ د ورور غوندي کومه

کہ په شارجه کہ په یونان وي
کہ په هایلنډ کہ په جاپان وي
کہ په سعودي کہ په ایران وي
کہ په اوکراین کہ په ایران وي
چي مسافر هر چرتہ وي خوشال دي وينه

راشه نادانه که یې گورې
یه په ما گرانه که یې گورې
په زړه سندانه که یې گورې
مخلص نادانه که یې گورې
په زړه مې توري وینې ځي درپسې مرمه

وکره اقرار خپه پرې نه یم
وايه په جار خپه پرې نه یم
وکه اظهار خفه پرې نه یم
وکره اتبار خفه پرې نه یم
جینی که زړه دې د یاری مور شوی وینه

زما د تورو جامو یاره
درته ولاړ په نیمه لاره
راخه راخه زما نگاره
دا ستا د دوو سترگو د پاره
په انتظار درته بهر ولاړه یمه

نه پرې تهمت او نه پرې تور وي
لرې له هر چا له پیغور وي
د ننگ خادر یې په مخ خور وي
پېغله په کور او یا گور وي
پستني پیغلي خه بنایسته لري خویونه

دا خہ جنون را باندي راغی
حال د مجنون را باندي راغی
وخت د بېلتون را باندي راغی
نوی ژوندون را باندي راغی
په نا اشنا خپره کې غاړه را کوينه

د مینې زور ماتہ معلوم دی
د مینې تور ماتہ معلوم دی
د هجر اور ماتہ معلوم دی
د جانان کور ماتہ معلوم دی
د بام په سر یې کشمالي کرلي دینه

گورہ مخلصہ زما گلہ
دا ستا د مینې یم پاگلہ
د بل به نشمه هیخکله
زما د خنې اوربل گلہ
پاس په اوربل به دې هر وختې گرځومه

د زخمی زړونو دوا شته دی
دوست او دښمن د هر چا شته دی
هم یې لالی او اشنا شته دی
خو چې غماز په دنیا شته دی
عاشق دې نه تړي په خپل اشنا شرطونه

ګلابي رنگ دې لېونې کړم
د سترگو جنګ دې لېونې کړم
بوي د لونګ دې لېونې کړم
د بنگړو شپڼګ دې لېونې کړم
په لاره خم ګوتې شمارم تا یادومه

له رنگه تور دی غنمرنگ دی
په ما مین زما ملنگ دی
همپش ولاړ زما په ننگ دی
جانان مې بوټی د لونګ دی
د مخ خولو نه یې د عطرو بوی راځینه

زما بنايسـتہ ياره نادانہ
ژوندون مې گران دی بې له تا نه
د زړه سکون د زړه درمـانہ
چې و دې نه وينـم جانانہ
په ما ودانہ دنيا ورانہ وي مينہ

زما په برخه ستا ديدن شه
زړگی دې تور نور د لندن شه
نور دې نصيب په خپل وطن شه
ستا لويـتہ زما کفـن شه
چې تور لحد راباندې زيړ گلونہ شينه

چم تہ قدم راسرہ کبده
لاسونہ سم راسرہ کبده
وعدہ صنم راسرہ کبده
لاس پہ قسم راسرہ کبده
کہ نازولپي مي ساتي درسره خمہ

بس کہ تیاریہ ده کہ رنا ده
خوزه ورخم زما سودا ده
دا خنگہ شور خنگہ غوغا ده
پاس پہ جونگرہ کي ژپا ده
یا شوک مین دی یا دیار د غیري حینه

د زره پیوند دې مبارک شه
د مینې خوند دې مبارک شه
خوب په مړوند دې مبارک شه
دا نوی ژوند دې مبارک شه
په تا را مه شه د خزان سپیره بادونه

زما د ټول عمر ارمان یې
جانانه خوږ لکه ایمان یې
ماتہ له خپله ځانه گران یې
مخلصه یاره ډېر نادان یې
هر چا ته وایې ته د خپل زرگي حالونه

زما اختر زما سپرلیه
زما د مینې لیونیه
زما ساده ساده لالیه
د تورو غرو د سر شپونکیه
شپېلی دې ماته ده که ته کوی خوبونه

خومره کړي خوند د مینتوب ژوند
یاره هغه د لېونتوب ژوند
په کار مې نه دی سړیتوب ژوند
خومره وي خوړ د زلمېتوب ژوند
چې د جانان سره څوک یو خای تېروینه

زما په زړه وې رانه لارې
ته مې هرڅه وې رانه لارې
تش په کاته وې رانه لارې
که خدای مې ته وې رانه لارې
که خدای مې بل وي تانه ښه به مې ساتينه

په توره شپه مرور لارې
رانه خفه مرور لارې
آخر په څه مرور لارې
له ما چې ته مرور لارې
د چم گاونډ پیغلي پیغور راته کوینه

زما شباب شباب جانانه

زما افتاب افتاب جانانه

زما شراب شراب جانانه

زما گلاب گلاب جانانه

څنگه دې هير کرل ما سره کړي لوظونه

لاړل هغه وختونه تپــــر شول

له تانه اوس شيريني هــــپر شول

اوس دې خويونه بناړ په خپر شول

پاس په کوټه کټونه ډــــپر شول

بنگړو ته شړنگ ورکړه چې ودې پيژنمه

لالی به بیا توره تېره کـږي
په سنگرونو کې به شپه کـږي
په خپل دښمن به خوا سره کږي
چې توره نه کږي نور به څه کږي
چې یې شپډې د پښتنې رودلې دینه

نور دې هجران زغملی نه شم
په زړه دردونه وړلی نه شم
داسې تریخ ژوند کولی نه شم
په خوله درته هیڅ ویلی نه شم
د زړه له تاوه به ښېږې درته کومه

سوچونه ډېر فکرونه ډیر شول
جنگونه ډېر مرگونه ډیر شول
غمونه ډېر دردونه ډیر شول
ولسونه ډېر نارونه ډیر شول
شیرینه یاره تا به چرته لټومه

د یار لټون کلي ته راغی
هغه جنون کلي ته راغی
بیا څه بدلون کلي ته راغی
خدایه بیلټون کلي ته راغی
جوړه جوړه یاران په یو ځای نه پرېږدینه

د غم وخت یی را زیات کر
مړ یی کړم زه ، زړه یی مات کر
لکه کاغذ داسی یی قات کر
په نیمه شپه یی یار رایاد کر
کوم خوانیمرگ شپیلی په مینه غروینه

داسی اخته په ویر د خان شوم
په کړې مینه یی پنبیمان شوم
په غرونو سر شومه حیران شوم
د ژوند په لاره زه حیران شوم
دا ستا مینی زه له ژونده وویستمه

زما د سپینې غاړې هار شه
راشه زما شه زما یار شه
ته مې سکون ته مې قرار شه
دا سر او مال مې له تا خار شه
شیرینه یاره زه په تا اباده یمه

په تن مې پورې شول اورونه
داسې درانه درانه غمونه
دا د ټول کلي پیغورونه
څنگه به نکړمه سوچونه
په ماد مینې دنیا وړانه شوه مینه

دندنه زړه راته غږیږي
سلگی وهي راته ژړیږي
بې اوره سوځي لمبه کیږي
په مینه زوړ سپی ځوانیږي
زما په توره ږیره سپین ولگېدنه

خدایه زما جانان زما شو
زما په مینه اوس رضا شو
په شا روان دی په خندا شو
مازیگر مونځ رانه قضاء شو
نوی مئین وم په دیدن نه مړېدمه

د بدبختی نیستی د لاسه

د مزدوری نیستی د لاسه

د بی وسی نیستی د لاسه

د غریبی نیستی د لاسه

خوانان د خپل کلي او کور ورک شوي دینه

په تڼده ایښی دی شین خال دی

اوربل دې جوړ په څه کمال دی

درپسې زړه زما — لال دی

په سر دې شال مخ دې مشال دی

دا خووم کال دي چې مئین درباندي یمه

نو څه ورځه د سترگو توره
زه ډېر ډارېم له پيغوره
زما د زړه د درد توره
په مخکې ځې په وروستو گوره
وروستی ديدن دې په زړه لارې جوړوینه

دا څه چې تېر شول او تيریږي
هر چاته خپل قسمت رسيږي
خلکه تقدیر کله بدلیږي
څه چې ليکلي هغه کیږي
زما قسمت کې به یې ژړا ليکلي وینه

ناز او ادا شیرینې راكړه
وعده صفا شیرینې راكړه
نن په رښتیا شیرینې راكړه
لاس د وفا شیرینې راكړه
د ژوند له كاره گلي تا ویستلی یمه

چې راسره به تل په څنگ وو
د درې رنگه بیرغ په رنگ وو
خپلو منځو کې به په جنگ وو
چې مړوندونو کې مې تنگ وو
هغه بنگړي مې اوس څنگلو ته راځینه

د خپلې مینې مې مجنون کړې
پوی مې په راز ته د ژوندون کړې
غم نه مې لرې په سکون کړې
له هندوستانه مې راستون کړې
له گورستانه به دې څوک راستنونه

کله چې ستا د مینې غل شوم
لکه غنم په ژرنده دل شوم
سم دم سړی ومه پاگل شوم
سم د مین سړي غزل شوم
ستا یارانې خو په ما سر وگرځوونه

سره دې جوړه سترگې خمارې
سمه بنايسته شيرينې بنسكارې
سم جوړوې په زړه كې لارې
په بام ولاړې هـوا دارې
مرگي دې هېر دى په اوربل وهې لاسونه

ژوند مې خزان دى خوړه ياره
بې له تا گران دى خوړه ياره
سخت دې هجران دى خوړه ياره
ارمان ارمان دى خوړه ياره
د غريبى د لاسه ورك د ملكه يمه

په زړه دې څه دي راته وايه
راسره مل يې ژوند تر پايه
ما ځوروي ولې بې ځايه
بيلتونه کور دې راته بښايه
د زور دې نه يم ننواټي به درځمه

مورې په ما چې ستا نظر وي
ژوند به مې بچ له هر خطر وي
په ما به هر ساعت اختر وي
چې ستا دعا زما په سر وي
زه به کامياب د ژوند په هر ميدان کې يم

زه څومره ښه وم چې کمکی وم
له ښکلا ډکه گاللی وم
د شوخی موج کې لېونی وم
که ته شهید شوې زه ژوندی وم
سپینه روپی به ستا په قبر باندي ږدمه

مینه کوم وزگار نه یم
د بیلتانه په لاره نه یم
عشق مې دی کار بې کاره نه یم
یار خو مې شته بې یاره نه یم
بې یاره انجونې لاس تر زني ناستې وینه

خیر که هر خود زره چاودون و
که تنهایی او که بپلتنون و
یا درد و غم و یا سکون و
مینه خونوم د بنه ژوندون و
بی مینی ژوند راته بی خونده دی مینه

توبه له جنگه نوره وکپړئ
او یو تر بله جوړه وکپړئ
یو اتفاق شی سوله وکپړئ
خوانانو بس دی روغه وکپړئ
میندې شوې کوندې یتیمان ژړا کوینه

په ما به غم دا اختر نه وی
قلم قلم به حَیگر نه وی
د زړه په سر به پرهر نه وی
که مې جانان مسافر نه وی
تر نیمو شیو پورې به ولې ژړیدمه

کډه تړمه درنه حَمه
کلی پریرد مه درنه حَمه
په غر او سمه درنه حَمه
د جانان غمه درنه حَمه
دا ستا د لاسه مال له نه راځي خوبونه

ماتہ خولی گلونہ راوپہ محراب گل مخلص

دېره وړه یمه کمکی یم
په تورو شیو سپینه سپورمی یم
دیره بنایسته یم گاللی یم
ورور مې توپک دی زه گولی یم
په تورو غرو مې اړوي ژپا راخینه

زما جانانه غنم—رنگه
دا زه دې وویستم له ننگه
کانې دې وکړې رنگ په رنگه
نه گاللی یم نه بدرنگه
زه غنمرنگه یم خوانان رنخورومه

پرهر پرهر زړه ته ټکور يې
زما د دواړو سترگو تور يې
لکه گلاب داسې سمسور يې
څنگه خواړه خواړه را گورې
پلو دې ونيسه چې زړه در واچومه

د زورورو د زور نه يـم
سم سمندر يمه اور نه يـم
پوی د حالاتو په سور نه يـم
يمه پردی د چا ورور نه يـم
ورخ کي خواري د شپي پېره د خان کوومه

یار نہ بغیر مې ژوندون گران دی
زما زړگی دی زما ځان دی
دا خپلول زما ارمان دی
دا یو مې زړه یو مې جانان دی
نور و ته نور زړونه له کومه پیدا کړمه

د جونو بیا شور په گودر دی
ته به وی سم کوچنی اختر دی
په مئینانو جوړ محشر دی
د پېغلي خوله د جنت وړ دی
د جنت وړ ته هر سپری تمه لرینه

همېشه گرځم بې سينگار
کړم دې د ژوند څخه بېزاره
تپوس مې وکړه خدای لپاره
بابا مې نه درکوي ياره
لاړ شه بابا باندي مې وکړه تعويدونه

ليدل دې نه وو معجزه وه
زما خو ډېره اندېښنه وه
سم د جنت پشان خوږه وه
بېگا مې يار سره وعده وه
د لاس بنگرې مې په رومال تړلي وونه

زړه مې نری نری خو وړیږي
جانان مې هر وخت رایادیږي
یوه شېبه مې نه هیږي
چې کبر نکړي نه خواریږي
خاوندۀ خدایه ما به کبر کړی وونه

دنیا په مینه بڼه ښکاریږي
هم پاک الله پرې خوشالیږي
په مئینانو خپه کـیږي
پاڼه په باد باندي رپیږي
جینی چې خال په تندي رډي څوک به لړینه

زه خو دا ستايم
او بي پروايم
اي زه مين دي
په بشكلايم
اول مي نه ويل اوس بي وايم
د زړه خبرې مي په خوله راغلي دينه

چې مازيگر وي
بل زيړی لمر وي
جونې چې ټولې
په گودر وي
د زرو قدر په زرگر وي
د پيغلو قدر په نادانو وړکو وينه

ڊیره کمکی یم

د گل غوتی یم

په تا مئینه

لیونی یم

زه کلیواله شان جینی یم

د بنار هلک یی درته یاد دی ډیر چلونه

ما شوگیری کرې

ډیری خوارې کرې

یار راته جوړې

بهانې کرې

جانان مې جرړې د زړه پرې کرې

لکه نستر په تاوېدو ځمکې له ځمه

زړه په درزا شي
دېر وارخطا شي
د چا خيالونو
کې تبا شي
چې ځان ته کينم ژړا راشي
بې وفا ياره زه په ژوند ستومانه شومه

دا څه ژوندون دی
د زړه چاودون دی
خدایه دېر سخت
د یار بیلتون دی
ما خلکه کړی دا تړون دی
نه به ورځمه نه به یار نور یادومه

رڼا لگيږي

تیاره ټولېږي

زما له حاله

څوک خبرېږي

که یاري کړم مخ مې تورېږي

که یاري نکړم ماشومان له ولېږي مړینه

رنگونه راوړه

خوندونه راوړه

ځان سره تېر

وختونه راوړه

ماته خولی گلونه راوړه

زه د ورېل د پاسه چتر جوړومه

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**